

NE
rondítsa
ROSA
SANTOSZAI!

UMA
MOTONO

Dream
válogatás

Egy átok.

Egy zavaros múlt.

Egy titokzatos szerelem.

Rosa Santoson a tenger átka ül. Jaj annak a srácnak, aki randizni szeretne vele. Kivált, ha hajója is van.

A lány azonban nem annyira az átoktól szenved, mint lelki gátjaitól. Két kultúra és ezzel együtt kétféle jövő is hívogatja, így gondban van, hogy mit válasszon. Nagymamája a város megbecsült gyógyfűves asszonya, anyja nyughatatlan festő, aki ki-be jár az életükben. Ugyan Port Coralt, ezt a dél-floridai kisvárost nevezik otthonuknak, az eltűnt szülőföld, Kuba is ott kísért az életükben – a szó legszorosabb értelmében – nyomasztó teherként, amiről a nagyanya beszélni sem hajlandó.

Közeleg a nyár, és az egyetemválasztás határéideje. Ekkor bukkan fel Alex Aquino Rosa életében. Ez a fiú is titokzatos a kéken hullámozó tetoválásaival. Családja a vitorlásokikötőt igazgatja.

De vajon Rosa le tudja majd küzdeni a múltjából öröklött félelmeket, tud-e nyitni a jövő felé?

Nina Moreno

YA író, akinek munkájában a déli regények és a tévés sorozatok stílusjegyeire ismerünk. A Floridai Egyetemen végezte tanulmányait. Álmaikat kergető latino lányokról ír, akik szerelembe esve próbálnak helytállni az életben. Egy lápon él Orlando határában, ahol jó zenéket hallgat, használtruhaboltba jár, túl sok kubai kávéét nyakal, és mindeközben valahányszor teheti, belegázol a tengerbe.

Tudj meg többet a könyvről:

www.ninamoreno.com

www.facebook.com/DreamValogatas

„Mágikus, a szó minden értelmében. Moreno ügyesen vitorlázza végig olvasóival a nagy érzelemhullámokat.”

**Lily Anderson, az Undead Girl Gang –
Halhatatlan öribarik szerzője**

„Ez a gyönyörűen megírt első regény, mely azt meséli el, hogyan találja meg Rosa Santos a helyét. Okos és vicces lány, így hamar az olvasó szívéhez nő.”

Booklist

„Azoknak, akik rajonganak A fiúknak, akiket valaha szerettem című romkomért vagy épp a Szívek szállodájáért.”

Amazon

„Nina Moreno könyve frissítő, új hang, amely szívszorító, és hatalmas érzelmi gazdagsággal írja le a lányok és édesanyák közötti időnként bonyolult kapcsolatot. Egy gyönyörű történet, amely sokáig veled marad.”

BCCB

„Szerelmes dal a családnak, a diaszpórának és a lányoknak, akik a küszöbén állnak annak, hogy kik akarnak lenni.”

Barnes&Noble

„Moreno könyve minden lapját áthatja a kubai kultúra gazdagsága és Florida sajátos varázsa.”

Goodreads

„A komplex családi kapcsolatokkal, változatos közösséggel és rengeteg rabul ejtő pillanattal teletűzdelt könyvet a romkomok rajongói nem tudják majd letenni.”

Kirkus Reviews

„Egy lírai és varázslatos történet a tengerről, a veszteségről, a szerelemről és egy pimasz nagymamáról. Nina Moreno úgy formálja a szavakat, hogy olvasás közben szinte érezni lehet a tengeri szellőt.”

Adi Alsaid, a Soha, mindig, néha szerzője

*Dream
válogatás*

NE
randizz
ROSA
SANTOSSZAL!

Kina
moreno

— részlet —

1.

A Santos-nők sosem mennek ki a tengerre.

Egyszer régen, még valamikor az ősidőkben egy várandós asszony úgy menekült el Kubából, hogy a férje titokban, szinte a semmiből – hulladékból és kétségbeesett erőfeszítéssel – hajót épített kettejüknek. Egész addigi életüket hátrahagyták az éj leple alatt. De már elkéstek. Vad vihar csapott le rájuk, és a baba is útban volt. Mialatt a férfi szembeszállt a tomboló hullámokkal, az asszony sikolya versenyre kelt a szél süvítésével, és egymaga szülte meg a lányát. Mire Milagro Santos átért a túlpartra, már csak az újszülött volt vele.

Anyu új hazában nőtt fel, és hiába minden intés, olyan fiúba szeretett bele, aki a tengerre termett. Egy nappal a tizennyolcadik születésnapja előtt tavaszi vihar támadt a nyílt vízen, és az ő álma is semmivé foszlott. Apám hajóját megtalálták, de a holttestét nem. Anyu a kikötőben várta. Sikolyai örökre a városka emlékezetébe vésődtek, miközben a hasát szorongatta, amelyben én növekedtem.

Ezt jelentette nekünk a tenger.

És én vagyok az, akit arra szánt a sors, hogy felcseperedve véget vessen a tragédiák sorának. Anyámtól és a nagyanyámtól folyton azt hallottam, hogy aki megismeri a tengert, az a szerelmet is megízleli, csak hogy aki minket szeret, az keresztet vethet magára. Ez volt a bölcsődalom. Elátkozottak vagyunk, és máig ezt rebesgetik a népek, de hogy mi tett minket azzá – a sziget, a tenger vagy a saját makacs szívünk –, azt nem tudom.

– Most vagy soha.

Ana-Maria az íróasztal tetején ült, miközben fel-alá jártam előtte. Feltartotta a telefonját, és elindította a stoppert. Legszívesebben leléptem volna, nehogy rázúdítsam a hónapok óta felgyülemllett mérgemet.

– Azt hiszem, választottam egyetememet...

Ő nyomban a fejét rázta.

– Ne úgy mondd, hogy „azt hiszem”, hanem hogy „választottam”. Legyél határozott, különben nem vesz majd komolyan.

Megmozgattam a vállam, hogy ellazuljak. Abuelám¹ nem is volt a helyiségben, a pulzusom azonban máris vad vágtába kezdett.

– Jó, akkor elmondom újra. Mimi, választottam egyetememet.

¹ nagymama

– ¡Qué bueno!²

Ana hadaró, kubai akcentusú spanyolja ijesztően a nagyanyáméra hajazott.

– De nem az államban van.

Ana kétségbeesetten felnyögött. Kezdett belejönni.

– Ay, mi amor³, itt akarsz hagyni?

– Csak két állammal van odébb – emeltem égnek a tekintetemet. – Azért választottam, mert van egy külföldi ösztöndíjas programja...

Ana drámaian fújtatott egyet.

– ¿Comó? Egy másik országban? ¡Eso no es college!⁴

Felcsippentettem a blúzom felső szegélyét, és elhúztam az anyagot izzadt bőrömről.

– De az! Szemináriumokat tartanak, amelyekért kreditek járnak. Beleszámít az eredményeimbe. És a program, amire jelentkeztem... – Szünetet tartottam. Ana biztatóan bólintott, úgyhogy nekiveselkedtem. – A program Kubában van.

A charlestoni egyetem a múlt héten fogadta el a jelentkezésemet. Ahogy megkaptam az e-mailt, halk örömsikolyt hallattam a szobámban, és utána jelentkeztem a külföldi ösztöndíjprogramra. Ez egy teljes szemesztert jelentene a havannai egyetemen. Kubai profok előadásait hallgathatnám. Kirándulásokon és kultúrrendezvényeken vehetnék részt. Láthatnám Havanna óvárosát, Viñalest és Santiagót. Sokat

² Helyes!

³ Jaj, kedvesem...

⁴ Hogyan? Az nem egyetem. (spanyol, angol)

javulna a spanyol nyelvtudásom. Saját történeteim lennének a szigetről és az eddig érinthetetlen örökségemről.

Természetesen a program drága volt, de nem tőkölköztem. Az idő nem nekem, hanem a politikusoknak dolgozott. Volt segélyem, ott volt ez az ösztöndíj meg egy cipősdoboznyi zsozso a bodegában keresett megtakarított pénzből. Csakis tanulói vízummal juthattam be Kubába, mivel nem voltak már ott családtagjaim, akiknek számíthattam volna a meghívására.

Bejelentésemre Ana nagyot sóhajtott, és ellökte magát az íróasztalról. Engem is félresodort közben. Mellkasát átfogva elterült az ágyon, csak úgy repkedtek körülötte a díszpárnáim. A hatás szappanoperába kívánkozott. Felsóhajtottam.

– Remélem, e ponton a rég eltűnt nővérem berobban a szobába, és bevallja, hogy felélte az örökségemet.

– Vagy inkább a rég eltűnt anyád.

Vicc volt csupán, de mint máskor, a megjegyzés most is az elevenembe talált. Ha anyu mindig itt lenne velünk, talán nem lenne akkora para közölni Mimivel, hogy abba az országba szeretnék átruccanni tanulni, ahonnan ő elmenekült. Anyu épp eléggé lefoglalná a nagyanyámat ahhoz, hogy ne legyen ereje miattam bosszankodni.

Ana felállt, és megragadott a vállamnál fogva. Ana-Maria afrolatin keverék volt. Az ő szülei is Kubából jöttek át. Mrs. Peña kislányként hagyta el a szigetet, amikor az Államokban élő családjának volt annyi pénze és olyan befolyása, hogy magához vegye. Mr. Peña viszont a maga részéről kamaszfejjel menekült el. Legjobb barátnőmet testvérek

és unokatestvérek vették körül, így nem vágyott arra, hogy megismerje Kubát. Legalábbis nem mutatta.

– Készen állsz, már ha a félelem és a családot ügyei nem akadályoznak meg ebben – szorította meg szeretettel a kezem Ana, majd kitolt az ajtón. – Menj, fald fel őket, tigrisem!

Péntek este volt a Santos házban, ezért pontosan tudtam, hol találom az abuelám: mosókonyhánk csöppnyi ablakában, az épület keleti oldalán, amelyet két citromfa vesz körül. Ide járnak a szomszédaink jó tanácsért, útmutatásért és egy kis hókuszpókuszért. A nagymamám, a környék curanderája⁵ meghallgatta kertészeti aggodalmaikat, rossz álmaikat, pályamódosító terveiket és a balszerencsájükre vonatkozó panaszait. Reményt sugárzott rájuk az ablakából, ami fűszernövények és törlőkendők illatát árasztotta.

Most is ott találtam rá, egy palackot dugaszolt ki éppen. Az ablak túloldalán Dan szomszéd állt, karjában egy kisbát tartott. Meleg férjével, Malcolmmal, a pályaválasztási tanácsadónkkal, a keresztképzés nagy bűvészeivel mostanra sikerült adoptálniuk egy gyermeket. A kislányt Pennynek hívták. Mimi megrázta a palackot, és a gyertyafény felé tartotta a folyadékot.

– Mi történt? – kérdeztem Dant, miközben a szeme alatt sötétlő karikákat néztem.

Mentős volt, de per pillanat a gyes örömeit élvezte. Kis híján eldőlt az álmoságtól, noha régebben jól bírta az éjszakai műszakot.

⁵ gyógyító, vajákos

– Pennynek jön a foga – ásított. – Malcolm meg nyakig ül a munkában, papírhegyek tornyosulnak az asztalán. – Ő volt Port Coral főiskolájának legnépszerűbb pályaválasztási tanácsadója. Nyugis, meggondolt pasas volt, külsőleg meg Idris Elbára⁶ hasonlított. – Ráadásul ilyenkor van a felvételi jelentkezések határideje.

– Gyertek be! – hívtam őket.

Dan családja rendszeresen átjárt hozzánk vacsorázni.

– Mimi dolgozik, és nem akarom, hogy úgy kedvezzen nekem, ahogy Malcolm neked. Apropó, nem...

– Találkoztam-e vele ma? De igen.

Sokatmondó pillantást küldtem Dan felé Mimi háta mögött. Azt kérdeztem meg Malcolmtól, tud-e ajánlani valami last minute külföldi ösztöndíjprogramot, Dan azonban túl fáradt volt ahhoz, hogy azonnal vegye a lapot. Addig integtem a fejemmel Mimi irányában, míg álmos pillantásába meglepődés nem költözött. Mindenkit ledöbrentett, hogy Mimi nem tud még a dologról, de nem értették, mit jelent Kubáról beszélni a nagyanyámmal.

– Tessék, ez a tied! – mondta Mimi. Magas, keskeny, kék üveget nyújtott át Dannek. – Idd meg teával, lefekvés előtt egy órával!

– Lefekvés? Az meg micsoda? – poénkodott Dan.

Penny felkacagott, és rugdalózni kezdett.

⁶ Angol származású filmszínész. 2018-ban a legszexibb élő férfinak választották.

Mimi egy kisebb, aransárga folyadékkal teli üvegcsét vett elő. Ahogy levette a kupakját, orromat megcsapta az almáspite illata.

– Ezt meg Pennynek adom a fogzására. Pero un momento⁷, van még neki valami más is!

Mimi elcsoszogott mellettem.

Dan a karjában tartotta Pennyt, le-leragadozott a szeme. A kicsi játékosan az arcába kapott.

– Mindjárt jövök – mondtam nekik, és Mimi után siettem.

– Kavargasd nekem a sopát⁸! – szólt át a válla fölött a meleg fényekkel kivilágított konyhába lépve.

Rendszerint csak ketten voltunk, de sokaknak világítottunk. Minél nagyobb a fény, annál több az ember és a szeretet. Felemeltem a tűzhelyen lévő fazék fedelét, és mélyen magamba szívtam az illatokat. Mimi híres levesei visszaadták a haldoklók életét, de tört szíveket is gyógyítottak. A dolog nyitja a caldo⁹ volt, benne a tápláló zöldségekkel, fűszerekkel és levescsontokkal. Megkavartam a fortyogó főzetet, és megint beleszippantottam a mennyei párába.

– Mimi? – szólaltam meg aztán.

– Aquí¹⁰ – felelte a ház távolabbi végéből.

Visszatettem a fedőt, és kiálltam a beüvegezett veranda küszöbére. Rossz ötlet volt munka közben beszélni vele, de szerettem volna túlesni a dolgon.

⁷ Kérek egy percet...

⁸ leves

⁹ erőleves

¹⁰ Itt vagyok.

– Hol vagy?

– Itt – mondta újra, de akkor sem láttam.

Ezen a napos, tágas helyen ejtőztünk rendszerint hideg, édes teával, mivel Mimi üvegházzá varázsolta. Zárt ablak mellett is meleg fuvallatok járták át – ez volt otthonunk lelke, a buja, zöld növények titokzatosan sugdolóztak cserepeikben. A polcokon agyonolvasott könyvek és orvosságos üvegcsék meg tégelyek sorakoztak. Volt ott egy fából és acélból készített szélcsengő is, ami hallgatott jó időben, esős időben beindult, balszerencse idején pedig úgy bevadult, akár egy ijedt kölyök. Biztonságos, védett üvegházunk néha ezért úgy zúgott és morajlott, mint egy trópusi dzsungel. Hiába éltünk a floridai Port Coralban, ez itt Mimi szigete volt.

Most pálmalevelek közül mosolygott rám. Kezében kék takarót tartott – égszínkéket –, amelyen selymesen csillant a napfény. Végigcirógattam a pihe-puha anyagot. Átjárt az elégedettség, akár a nagyim leveseitől. Ellépdelt mellettem, vissza az ablakához, én pedig elhessegettem magamtól a napsugaras jókedvet, és utánamentem.

– Mimi, választottam egyetemem – szaladt ki a számon, miközben átnyújtotta a babatakarót Dannek.

Mindketten rám néztek. Dan elvigyorodott.

– Pero¹¹, te már egyetemista vagy.

– Igen, de ez egy keresztképzés – feleltem.

Izzadni kezdtem. Való igaz, az elmúlt két évet a gimnáziumban, a helyi főiskolán és a nyári egyetemen töltöttem.

¹¹ de

Nem volt könnyű, főleg mert részmunkaidőben a bodegában is dolgoztam. Mostanra azonban már csak hetek választottak el az érettségitől, amihez kétéves főiskolai végzettség társult. És ezen az ősszel át akartam iratkozni valamelyik egyetemre, hogy befejezzem az alapfokú latin-amerikai tanulmányaimat.

– Á, sí¹², tudom. Rendben, mondjad akkor. – Karját keresztbe fonta a mellkasán. Temérdek karperecének csörrenése ismerős volt, akár egy dallam. Ez a hang vezetett el hozzá, amikor elrejtőzött a növényei közé. Eltátottam a számat a csodálkozástól, de tovább hallgattunk.

Mimi várt, nekem pedig nem jött ki hang a torkomon.

– Ha bárhová mehetnél a világon, hová mennél? – kérdeztem mentőkérdésként. Dan a fejét csóválta.

– Hawaiiira – felelte Mimi.

A gyertyaláng meglebbent mellette. Erre nem számítottam.

– Várjunk csak! Bárhová mehetnél, Mimi!

– Hallottam. Tetszik a Rock¹³. Csini.

– Ezt nem vitatom – nevette el magát Dan.

– És mi lenne, ha elmehetnél Kubába?

Mimi arcáról lefagyott a mosoly.

Mindent, amit tudtam Kubáról, azt itt, ebben a tengerparti városban tanultam meg. Több száz mérföldre az ismeretlen szigettől. Az ételben leltem rá a kultúránkra, a dalokban, amelyeket abuelám lejátszott a lemezjátszóján, meg

¹² igen

¹³ Dwayne Johnson, polinéz származású amerikai színész.

a bodegában és Ana-Maria népes családjától hallott történetekben. A saját családom azonban hiányzott belőlük. Ahogy én magam is.

– Oda ugyan nem mennék! – közölte Mimi tömören.

Nem akart többet beszélni róla. Az én abuelám türelmes és kedves teremtes volt, de ha Kuba került terítékre, menten visszautasítóvá vált. Annyian jöttek hozzá, és olyan sokat kértek tőle... És meg is adott nekik mindent: választ és reményt. Nekem azonban nem, már ha Kubáról volt szó.

– Nagyon szépen köszönöm – mondta Dan Miminek, majd kifizette az altatótea meg a fogzást segítő balzsam árát.

Penny a takaróba temette apró ökleit. Mielőtt hazaindult, Dan biztatóan rám mosolygott.

Mimi elkezdte leszedni az asztalt. A levegőben a leves illata terjengett, a szobámból kihallatszott a zene.

– Csakhogy azóta megváltoztak a dolgok – mondtam. Mimi felém fordult. Először erőltettem ezt a témát. Kalapáló szívverésem makacsul kopogtatott lelke zárt ablakán. – Már évek óta más minden.

Elsőéves koromban végignéztem a tévében, amint az elnökünk lelép a repülőgépről Havannában. A bodegában mindenki dermedten, hitetlenkedve figyelte a jelenetet. Csak tizennégy voltam, de még én sem reméltem, hogy valaha is át lehet kelni majd az Amerikát Kubától elválasztó vizeken. Röviddel ezután felfedeztem a külföldi ösztöndíjprogramokat, és elhatároztam, hogy megkezdem a keresztképzéses tanulmányaimat.

– Lehet, hogy neked más, de a kubaiaknak nem! – csattant fel Mimi, tovább növelve a távolságot köztem és a sziget között.

– Tehát ha egyszer elmennél, soha nem térnél vissza?

– A lelkem igen, mi amor¹⁴.

Szomorúan csengett a hangja, és ez úgy lebényt, mintha kísértetet láttam volna.

– Az ottaniakat jobban érdeklik a turisták, mint a népük, amely máig szenved. Ez az, ami sosem változik. – Mimi becsukta az ablakát, mellém lépett, és gyengéden megcirógatta az arcomat. – Hol van az az egyetem, niña¹⁵? A képzeletedben?

Ennyi volt. Gondolhattam volna. Nem volt min meglepődnöm és nem is csalódtam. Nem volt okom a sírásra.

– Nem érdekes. Különben is, még gondolkodom a dolgon. Igyekeztem megőrizni a közömbösség látszatát.

– Jaj, Rosa! – sóhajtott fel Mimi. – Hamarosan okosan kell döntened.

A fazékban a leves rotyogott, a szélcsengő halkán csilingelt, én pedig gyertyavilágnál tértem vissza a szobámba. Otthon voltam, ahol nem lehetett Kubáról beszélni. Mimi soha nem tér oda vissza, anyám el sem hagyta nagyon, én pedig szárnyaszegett madárként rostokoltam a kikötőben. Olyan kérdéseket feszegettem, amelyekre a tenger fenekén rejlett a válasz, számomra megismerhetetlenül.

¹⁴ kedvesem

¹⁵ kislányom

2.

Kinyitottam a szobám ajtaját, mire Ana felnézett a mobiljából. Ahogy meglátott, megnyúlt a képe.

– Na hogy ment, te hős?

Leverten roskadtam a székemre.

– Hamarosan el kell mondanod neki. Elvesztheted a lehetőséget, ha nem adod be május elsejéig.

Sok mindent meg kellett addig tennem. Megfogtam a tolmamat, és kinyitottam a naplómat, amelyben takarosan lefektettem a céljaimat. A naptári napokat növényi indák és virágok fonták körül. Ez a firkálmányokkal és feladatokkal teleírt füzet tartalmazta az összes tervemet, amelyeket sajnos titokban kellett tartanom.

A laptopom pittyent, jelezte, hogy e-mailt kaptam. Mindössze egy szóból állt – *Szeretlek* –, meg egy fotóalbumhoz kalauzoló linkből. A héten végignéztem már anyám képeit. Egy sivatagi kaktuszt. Egy álmodozó pincérnőről készített, szalvétára vetett vázlatot. Egy téglafalnak támasztott félkész festményt. Tudtam, hogy a jövő héten értesülök majd,

hogyan halad a festmény, meg arról is, hogy merre jár anyu. Azon tűnődtem, vajon nyár előtt hazavetődik-e Port Coralba.

Megcsörrent Ana mobilja.

– Mizújs, anyu? – Meghallgatta Mrs. Peña mondandóját, majd mérgesen felült. – De nekem miért kell mennem?... Jól van, jól van... Megmondom nekik... Megígértem, anyu, és meg is tartom a szavam... Nem emeltem fel a hangomat... Én is szeretlek. – Kinyomta a hívást, és a szemét forgatta. – Ma este rendkívüli városi közgyűlés.

Havonta egyszer gyűltünk össze, és a legutolsót alig két hete rendeztük.

– Mi történt?

– Anyu nem mondta, de a várost ismerve, Simon anélkül változtatta meg a zenét az éttermében, hogy megkérdezte volna a viejítőkat¹⁶. És még engem nevez színpadiasnak!

Felkeltem, és megnéztem magam a kisasztal fölötti tükrökben. Ez az asztalka volt az én oltárom. Néhány pasztell-színű gyertya és friss virágcsokor állt rajta a nagyapámról készült megfakult, szépiabarna fénykép és az apámat ábrázoló polaroid fotó társaságában. Más emlékem nem is volt róla. Újrarúszoltam a számát, és bekaptam egy epres cukrot.

Ana legördült az ágyamról, és jött utánam. Otthagytuk a szobámat.

– Közöld most Mimivel, hogy Havannában jársz majd egyetemre! Mások előtt nem fog kiabálni veled.

Megálltam a hallban. Ana nekiment a hátizsákomnak.

¹⁶ véneket

– Hogy mit csináljak? Szó se lehet róla! Nem így terveztem.

Mimi különben sem szokott kiabálni. Ha kihozták a sodrából, elcsendesedett, és magába zárkózott. Halálos hallgatás volt ez, amit mindenképpen el szerettem volna kerülni.

– Jaj, édes Rosa babám!

Gyerekkorom óta így nevezett. Utáltam.

A konyhában beszámoltunk Miminek a rendkívüli közgyűlésről. Hagytuk, hogy bepakolja a levest, mivel ragaszkodott ahhoz, hogy magával hozza. Áttette a fazekat a tűzhelyről az asztalra, majd a hátát kezdte vakarni ott, ahol mindig viszkedett neki. Mi közben elővettük, és megtöltöttük az ételhordókat. Mimi folyvást másokat gyógyított, arra azonban nem lehetett rávenni, hogy rendszeresen megnézesse magát a háziiorvossal. Nem tudtam, hogy az öregek szokása ez, vagy a kubaiaké, mindazonáltal a viejítók makkegészesek voltak a sok szivar, rum és kávé ellenére.

Miután megteltek az ételhordók, Mimi rosszállóan végigmérte az öltözékemet.

– Nos vamos.¹⁷ Előbb azonban vedd át a pizsamádat.

Megfogtam az egyik ételhordót.

– Ez nem pizsama, hanem romper ruha.

Elmentem mellette, ki az ajtón. Persze tudtam, hogy jön utánam a kotyvalékaival és a nézeteivel, mint mindig.

– ¿Qué es un¹⁸ romper ruha? – kérdezte Mimi Anától, aki erre felnevetett.

¹⁷ Indulunk.

¹⁸ Mi az a...?

A főtér alig két házzal volt csak arrébb, az áprilisi este meleg aranya előntötte az eget a napszálltával. Virágzó fák szegélyezték a járdákat, és amikor kinyílt az üzletek ajtaja, halk csengettyűszóval fogadták a vendéget. A könyvtár olvasóterme felé tartottunk.

Mimi beadta a levest, mi pedig Anával az anyukája mellé ültünk. Mrs. Peña munkából érkezett, a köténye és a hajába tűzött tollak legalábbis erről árulkodtak. A mai napig bodegának neveztük az el Mercadót. Valaha gyors harapnivalóra, kávéra vagy lottószelvényért tértek be ide, Mr. Peña fogásainak köszönhetően azonban a hely egy felkapott talponállóvá fejlődött. Bámulatos szakács volt, de utált beszélni, ezért ezen a gyűléseken a felesége szólalt fel, és a pultnál is ő szolgált ki helyette.

– Ne felejtse el betenni a dobodat a furgonba! Holnap felléptek a dzsesszegyüttessel – mondta Mrs. Peña a lányának, miközben körbékínált egy zacskó chipset.

Ana hátradőlt.

– Egek, ne beszélj olyan hangosan!

– Miért, mi a baj a dzsesszegyüttessel? Szeretek táncolni a zenétekre.

Ana felhördült.

– Unom a flitteres szerelést és a kongadobot.

Valójában Ana csak a sulizenekart unta. A papája szuper szaxofonos volt valaha, legalábbis így hallottam, mert már nem játszott. A családnak viszont nem tetszett, hogy Ana dobol, mert ezzel a húzással letért az általuk elképzelt helyes

irányról, ami egyetemi ösztöndíjat és nem zenei diplomát jelentett.

A mai összeröffenésre a szokásosnál többen jöttek össze. Egy sorral odébb Dan és Malcolm ült. Penny boldogan trónolt Malcolm ölében, láthatóan nem érdekelte, hogy közeledik a lefekvés ideje. Dan a férje vállára ejtette a fejét. Ismertem az effajta ólmos fáradságot. Anával megosztottunk a chipsen, miközben a jelenlévők üdvözölték egymást, és helyet foglaltak. A négy viejitónak, mint mindig, a legelső sor dukált. Ezek a vén latinók többnyire a bodega előtt kávéztak, dominóztak és pletykáltak. És kötelességüknek tartották, hogy minden egyes gyűlésen ott legyenek, mert blogot írtak, mi több, nemrég az Instagramra is beregisztráltak. Majd minden arcot ismertem a teremben, egynél azonban fennakadtam. Sőt, kis híján torkomon akadt a chips.

– Ó meg ki? – súgtam oda Anának, aki éppen előrehajolva szemrevételezte az előttünk lévő sorba letelepedő srácot.

Én részemről meredten bámultam két tetkós karját.

– Nem tudom – felelte.

Jobbára mindenkit név szerint ismertünk, vagy legalábbis tudtuk, kinek a rokona. Éppen ezért meglepődtünk, hogy fogalmunk sem volt, ki az a srác, aki a mellette helyet foglaló nő felé fordult.

– Mrs. Aquino mellett ül. Lehet, hogy neki dolgozik.

Az Aquino család a vitorlásokikötőt igazgatta. Természetesen sosem jártam ott, de ismertem az asszonyt a gyűlésekről. Vajon Tetkós Srác most költözött ide? Ezen tűnődtem,

miközben tanulmányoztam a kék, szinte világító hullámokat, amelyek a csuklójától öntötték el az alkarját, és amiket aztán eltakart a bicepszén feszülő rövid ujjú ing. Közelebb hajoltam a nem mindennapi látványhoz, amikor azonban Mimi a látóterembe került, nyomban visszahőköltem.

Mellém csusszant egy székre, és ki akart simítani egy hajtincset az arcomból. Gyengéden félresöpörtem a kezét, mire az öltözékemet kezdte babrálni.

– Hű, de kivágott ez, teljesen belátok! – ciccegett. – Nem értem ezt a rompert – suttogetta spanyolul.

Megigazítottam a sortot.

– Totál tikitiki leszek tőled.

Ez a kubai kifejezés a kiakadásra.

Simon Yang, a polgármesterünk kilépett a hallgatóság elé. A hivatali öltözék strandváltozatát viselte: felgyűrt ujjú inget és khaki sortot. Polgármesteri teendői ellátásán kívül ugyanis reggelizőt üzemeltetett a parti deszkasétányon. Kutyája, Shepard, mellette ült.

– Na, mi az a nagy hír? – bosszankodott Gladys. – Negyed óra múlva találkozóm van a csapatommal.

Ősz haja göndör loboncot alkotott, piros-sárga tekéző inge hátulján pedig a „*Ne húzz ujjat Gladyszel!*” felirat volt olvasható. Már nyugdíjba vonult, de el nem árulta volna, mi volt annak idején a foglalkozása.

– Sajnos le kell mondanunk a Tavaszi Fesztivált – sóhajtott fel Simon.

Néma csend borult a teremre. Ana mereven kihúzta magát mellettem. A Tavaszi Fesztiválig alig két hét volt hátra.

Eleinte a helyi halászok és a közeli citrusligetek gazdái rendezték, megosztottak a zsákmányon és a termésen, de hamarosan városi ünneppé nőtte ki magát: tűzijátékkal, dínomdánommal és zenével. Az idén különös jelentőséggel bírt, mivel esküvőt is terveztek erre az időpontra.

A viejítók előkapták a mobiljaikat.

– Elmarad? Miért? – kérdezte Mr. Gomez.

Jonas Moon felállt.

– A kikötő miatt. – Jonas halk szavú, göndör, vörös hajú halász volt, Clara jegyese. Ők készültek összeházasodni. Clara a parti sétány könyvesboltjában dolgozott. – Kivásárolnak minket.

A bejelentés hallatán zúgolódás támadt a teremben.

Tetkós Srác Jonas mellé lépett a hallgatóság elé. Ahogy szembefordult velünk, megakadt a szemem rövidre nyírt, sötét szakállán és éber tekintetű barna szemén. Keresztbe font tetkós karjával nagyképű fiúnak látszott.

Ana lehajtotta a fejét, és úgy suttogott.

– Egek, ez Alex!

– Milyen Alex? – hajoltam oda hozzá.

– Magas, Barna, Félőrült uraság. Más szóval Alex Aquinó! Várakozón nézett rám, hogy felfogtam-e a hihetetlen hírt.

– Nem ismerem – vallottam be.

– Egy-két évfolyammal felettünk járt. Együtt jártunk művtörőre, de soha egyetlen szót nem szólt. És már akkor is ilyen nyakigláb égimeszelő volt.

A fejemet csóváltam, mivel sehogyan sem sikerült a nevet és a jellemzést az előttünk álló hatalmas, tetkős idegenhez kapcsolni.

– Azt hallottam, hogy miután lediplomázott, elment innen, de úgy látszik visszajött.

– Elég fura szerzet – motyogtam.

Jonas csendre intett.

– Egy ingatlanfejlesztő ajánlatot tett. Lakókörzetté alakítják a partot, épp csak a vitorlaskikötőt hagyják meg a helybelieknek.

– És maguk ezt csak hagyják? – háborgott Gladys.

– Nem, asszonyom. Simonnal karöltve a környezetvédekhöz fordultunk. A parton sok helyen segített már az egyetem a halászfalvaknak, hogy akvakultúrával, főleg ráktenyésztéssel foglalkozzanak. Új természetvédelmi terület jöhetne itt is létre, és akkor nem lehetne építkezni.

– Okos ötletnek tűnik – vélte Mr. Gomez.

– Csak sajnós az egyetem most állítja le a további kutatásokat.

Jonas megnyúlt képe arra emlékeztetett, hogyan éreztem magam az ösztöndíjas program költségeit látva.

– Mit jelentene pontosan ez az egyetemi program? – kérdeztem meg.

Alex rám villantotta a tekintetét.

– Diákokkal és tanárokkal kezdenék meg a ráktenyésztést, amire a mi halászainkat is megtanítanák – magyarázta Jonas. – Átépiténék a haláshajókat és feldolgozóüzemet nyitnának, amivel új, fenntartható munkahelyeket teremte-

nének. – Homlokát ráncolva Alex felé bökött. – Alex korábban osztrigatelepeket állított helyre az Öbölben. Van tapasztalata, úgyhogy segítségünkre volt a pályázat megírásában. Ma azonban megtudtuk, hogy megnyirbálják a projekt költségvetését. Anélkül pedig nem tudjuk időben megakadályozni, hogy eladják a területet...

Simon, aki a falnál, zsebre tett kézzel állt, vállat vont.

– A kikötő nélkül pedig nincs fesztivál.

– Kikötő nélkül Port Coral sincsen – mondta ki Clara mindannyiunk félelmét. Brit Nigériából származott, és nagyon irigyeltem a kardigánkollekcióját. Halk, kissé remegő hangja pontosan visszaadta, mit jelent nekünk, ha nem lesz az idén fesztivál. Az egyhetes ünnepség a virágzó fákkal, a tavaszköszöntő lakomákkal és a zenével Jonasék lagzijának méltó előjátéka lenne, ő maga is ehhez igazította a lánykérés időpontját. Clara nigériai anyjának már megvolt a vízumja és a repülőjegye is.

– Mi lesz az esküvőtökkel? – kérdeztem.

– Lesz rá másik alkalom – szedte össze magát Clara, míg Jonas a kezét tördelte.

– Vagy talán másik házasság – szólt közbe Gladys. – Találjatok inkább valami jó hobbit magatoknak. A házasság madaraknak való – veregette meg a melléte lévő teketáskát.

Az emberek kisebb, letörten beszélgető csoportokra szakadtak szét. Jonas és Alex Simonban tartotta a lelket, Peña pedig felsóhajtott, mintha máris látná a „zárva” táblát a bo-dega ajtaján.

– Nem! – szökkentem talpra.

– Mit művelsz? – húlt el Ana.

– Egy perc türelmet kérek.

Az agyamban csak úgy vágtaztak a gondolatok.

Jonas furcsálló tekintettel méregetett, Alex nézése pedig megvető és ingerült volt. Alig várta, hogy véget érjen a gyűlés. Parancsoló, dühös tekintete megremegettette a gyomromat, de ennek ellenére kihúztam magamat. Nemrég láttam egy videót a hatalmas játszmák pózairól.

– Egy pályázaton múlik minden? De ha mi finanszírozzuk a programot, akkor levehetjük a problémát a listáról.

– Miféle listáról? – tudakolta Jonas.

– Mindig van valami lista. Mennyi pénzt kaptunk volna a pályázattal?

– Húszezret – dörgölte meg a homlokát Jonas.

Gladys füttyentett. Húszezer dollár nem semmi, nekem azonban ösztöndíjasként majdnem ennyibe kerültek volna a tanulmányaim. Ideje volt elővenni az eszünket.

– Egy szuper ötletre lenne szükségünk, mégpedig haladéktalanul, mivel ilyen rövid idő alatt mi magunk biztosan nem tudnánk összedobni ennyi pénzt. Valahonnan pénzt kell szereznünk – mutatott rám Mr. Gomez a mobilját fel-tartva.

– De hogyan? – kérdezte Jonas.

Elkaptam Clara pillantását.

– Mindenképpen meg kell rendeznünk a Tavaszi Fesztivált – szögeztem le hirtelen támadt határozottsággal.

Túl gyorsan járt az agyam, hogy követni tudjam a szavaimmal.

– Nem lesz elég időtök rá.

Alexre néztem. Meglepett a közbeszólása, ráadásul gombra volt és elutasító. Mégsem engedtem, hiába rángatta a sortomat Ana.

– Akkor legalább megpróbáljuk.

– Bulit rendezni?

Komoly volt a hangja, nem csipkelődő. Fülig pirultam zavaramban.

– Ez nem csak egy buli. És a város talán a teljes összeget elő tudja teremteni.

Mindenki hozzászólt már, hogy állandóan dumálok. Kiskoromban idegesíthette is őket, amikor beleszóltam a felnőttek beszélgetésébe, és túl sokat kérdezem. Nem szoktak hozzá a kritikához, pedig semmi rosszat nem akartam. A rossz természetemet azonban nem tudtam levetkőzni.

Ana megint megrángatta a ruhámat.

– Abbahagyhatnád – súgta.

Mimire pillantottam. Nekem ez az egész az otthonról szólt, annak megannyi árnyalatában. A politika összetörte abuelám szívét. Nem veszíthettük el Port Coralt is!

– Sajnos a vitorláskikötő nem tudja fedezni a rendezvényt – jegyezte meg Mrs. Aquino.

Alex kemény tekintete meglágyult.

Mrs. Peña felállt.

– Akkor az el Mercador állja az idei fesztivál kiadásait.

– Hogyan? – lepődött meg Ana.

Megkönnyebbültem. Meg kellett markolnom az előttem álló szék hátát, úgy elragadott az indulat.

– Rosának igaza van. Meg tudjuk csinálni. A férjem készíti a legjobb kubai szendvicseket és krocketteket Miami-ban. Majd meghirdetjük a fesztivált, és kiteszünk magunkért. Lechón asadót¹⁹ kínálunk a turistáknak, és rendesen megkérjük az árát. Salsát játszunk, mojitót szolgálunk fel, és hipp-hopp, megmentjük a városunkat.

– Csak úgy hipp-hopp? – kételkedett Mr. Gomez.

– Nekem tetszik az ötlet – szökkent talpra Xiomara, a tánciskola tulajdonosa. – Ingyen megszervezem az egészet, és táncleckéket is adok. Valamit mindenki fel tud ajánlani.

– És akkor nem kell elhalasztanunk az esküvőtöket – mondtam Clarának és Jonasnak. Nem igazán hittek nekem, mégis felcsillant szemükben a remény, és én erre támaszkodtam. – Megcsináljuk. Eljön az anyukátok is, és olyan romantikus lesz, amilyennek szántátok.

– De már mindent lemondtunk – szólalt meg Clara. – És amennyiben a fesztivállal akarjuk fedezni a projekt költségeit, Jonasnak meg kell győznie az egyetememet a dolog életképességéről. Az esküvő csak fölös terhet jelentene.

– Nem fog terhet jelenteni. Kezeskedem róla! – A szerelmesek kétkedve néztek össze, én pedig szánt szándékkal kerültem Bugris Osztrigatelep Alex tekintetét. – Meg tudom csinálni! Tök jó szervező vagyok, és ebben a tanévben minden órám online megy. Akár a naptáramat is megmutatom. Magáért beszél.

– Ne! – sóhajtott fel Ana.

¹⁹ malacsült

– Én a madarak pártján vagyok – morogta Gladys.

Clara rámosolygott, és oldalba bökte Jonast.

– Benne vagyok, ha te is.

– Ahogy óhajtod – csókolta meg a kezét a vőlegénye.

Valami játszódhatott közöttük, mielőtt felém fordultak, mert ott volt a szívük a tekintetükben.

– Próbáljuk meg.

Anára vigyorogtam, aki csak a fejét csóválta.

– Van fogalmad arról, mire vállalkoztál?

– Dehogy van. De ez eddig sem volt akadály.